

Waarom u best ook staakt op 13 februari

Herinnert u zich de actiedag van 14 december nog? Ik wel. **De actie- en stakingsbereidheid bleek een pak groter dan verwacht.** Tienduizenden mensen riepen om een serieuze verhoging van de lonen, om minder werkdruk, om een leefbare combinatie van werk en privé en om fatsoenlijke eindeloopbaanregelingen. Dat is voor hen dé inzet van de onderhandelingen voor een interprofessioneel akkoord.

En terecht. **Belgische werkers zijn bijzonder productief.** Dankzij hun inzet horen we de voorbije jaren vooral hoera-berichten over de economie. Bedrijfsleiders en politici struikelen over elkaar met goed zakennieuws. Het gaat zo hard dat er zelfs een schaarste aan werkrachten is. En een ijzeren economische wet bepaalt dat schaarste duurder maakt. U weet wat er gebeurt als de aardappeloogst wat minder is. Dan worden de frieten duurder. Die wet dus.

Tot boontje om zijn loontje komt. Dan geldt de frientheorie niet meer. In augustus liet de vakbond van Belgische bedrijven, het VBO, nog weten dat het Planbureau en de Nationale Bank de groei onderschatten. Enkele maanden later klonk het plots veel somberder. De Brexit, weet je wel. En de Italiaanse budgettaire ontsporing. En de tekorten op de arbeidsmarkt. En de internationale onzekerheden. En de Apples en Facebooks die op de beurzen moeten dimmen. Wat wordt er al niet bij gesleurd. Om uiteindelijk vooral de rechtmatige verwachtingen van de werknemers te kunnen dimmen. Want ondanks de royale loonsubsidies, ondanks de indexsprong die ze (jaarlijks) in eigen zak mogen houden, ondanks verminderingen van werkgeversbijdragen en ondanks de verlaging van de bedrijfsbelasting delen aandeelhouders hun winsten niet zo graag met de mensen die het ieder dag weer waarmaken op de werkvloer. Loonbevrozing, loonmatiging, een indexsprong en een nieuwe loonwet vol sjoemelsoftware waren de voorbije jaren dan weer ons deel. Net zoals langer en nog flexibeler werken. **Almaar meer mensen krijgen het moeilijk.** Twee (!) miljoen Belgen zijn net niet arm, maar zitten amper ietsje boven de armoedegrens. Een moment pech kan dan dramatische gevolgen hebben.

Tijdens de onderhandelingen over een nieuw loonakkoord of IPA wilden de bedrijfskoepels, ondanks stevig aandringen, niet ingaan op de terechte vragen van hun medewerkers. Na 3 van de 4 geplande overlegondes was duidelijk dat ze zich blijven verschuilen achter het voorspelbare en minimalistisch resultaat van de nieuwe loonwet. Meer loonmarge dan 0,8% zou er niet zijn. Want “de wet is de wet”. Correcter zou zijn: de wet is hun wet die hun regering vorig jaar op hun vraag heeft gemaakt. En het is bovendien een slechte wet, want ze bevat serieus wat sjoemelssoftware. Zoals bijvoorbeeld 9,8 miljard loonsubsidies en vermindering van werkgeversbijdragen die men niet mag meetellen. **Als men die wel zou meetellen dan zouden we een loonvoorsprong van 2,5% hebben.**

Er is al even weinig begrip voor onze vraag om de minimumlonen te verhogen, om de combinatie van arbeid en gezin te verbeteren, om de landingsbanen beneden 60 jaar mogelijk te houden, om SWT onder 60 jaar mogelijk te houden, om te gaan naar een individueel recht op 5 dagen vorming.

In deze context heeft verder onderhandelen geen zin. Dan blijft men doof voor de terechte vragen van zovele gewone mensen die zeer hard werken voor hun boterham en die van hun aandeelhouders. En dus rest niets anders dan protest door op 13 februari te staken. Niet werken en een dag loon verliezen. Omdat het niet anders kan. Omdat het moet. Het is de laatste uitweg uit de dwangbuis van managers en hun regering. En daar moeten we echt uit. Of na de dwangbuis dreigt het gele hesje.